

© Ros Ribas

Alícia

un viatge al país de les meravelles

a partir de **Lewis Carroll**

dramatúrgia i direcció **Carlota Subirós**

Teatre Lliure (Sala Fabià Puigserver): del 12 al 29 de novembre

Alícia

un viatge al país de les meravelles

a partir de **Lewis Carroll** dramaturgia i direcció **Carlota Subirós**

---

intèrprets

Ferran Carvajal cuc, coloma, set de cors, Humpty Dumpty, peó / **Cristina Cervià** reina de cors, reina negra, reina blanca, mare / **Babou Cham** gat de Cheshire, peó / **Jordi Collet** rata, Tweedledum / **Mia Esteve** duquessa, flor viva, peó / **Gustavo Lesgart** cuc, cinc de cors, cérvol, peó / **Jordi Oriol** conill, cuc, Humpty Dumpty, peó / **Alba Pujol** Alícia / **Xavier Ripoll** cuc, barretaire, quatre de cors, Humpty Dumpty, peó / **Anna Roblas** llebre de març, tres de cors, Alícia del mirall, flor viva, peó / **Lluís Soler** falsa tortuga, Carroll / **Àlvar Triay** marmota, vuit de cors, Tweedledee, peó / i la col·laboració especial de **Jana Camps/Luara Mateu/Carla Vives** nena

---

traducció de l'anglès **Carlota Subirós** / escenografia **Max Glaenzel** amb la col·laboració d'**Estel Cristià** / vestuari **M. Rafa Serra** i **Berta Riera** / caracterització **Ignasi Ruiz** / il·luminació **Mingo Albir** / música original **Sila** / so **Marta Folch** / moviment **Iva Horvat**

---

ajudanta de direcció **Iva Horvat** / ajudanta d'escenografia **Itziar Tesan** / alumna en pràctiques de direcció de l'Institut del Teatre **Margalida Esterlich** / alumne en pràctiques d'escenografia de l'Institut del Teatre **Víctor Peralta**

---

contrucció d'escenografia **Taller d'Escenografia Jordi Castells** / confecció de vestuari **Dress-Art**

---

i els equips del **Teatre Lliure**

---

producció **Teatre Lliure**

---

agraïments **Ferran Dordal, Ramon Espelt, Irene de Puig, Toni Bauçà, Tammy i Marcelo Hervitz, P&L, Juancho Gómez per a Cebado i Redken 5th Avenue NYC**

---

espectacle en català

durada aproximada: primera part **1h. 15'** / descans **15'** / segona part **50'**

subtítols en castellano los jueves y sábados a partir del 12/11

english subtitles on Thursday and Saturday from 11/12

sessió accessible 20/11 a la tarda

col·loqui **15/11/09** / exposició / assaig obert **El día antes de la flor**, creació i direcció **Pablo Rosal** / lectura **Ludovicus Carolus**, direcció **Alícia Gorina**

Tanca els ulls i mira endins

Alícia és un viatge al món dels somnis.

Un viatge que va ser somiat per primera vegada l'any 1862, en una cèlebre excursió en barca, una tarda assolellada de juliol. Era diumenge, i el matemàtic i professor de la Universitat d'Oxford Charles L. Dodgson havia sortit al camp amb les tres filles del degà Liddell, tres nenes que l'estimaven amb bogeria per les històries que els explicava. Aquell dia, Dodgson va dedicar a la mitjana, Alice, un conte fluïd i sinuós com el riu mateix per on remaven. En tornar a casa, ella va demanar-li que escrivís les aventures que els havia explicat; Dodgson s'hi va posar aquella mateixa nit i va il·lustrar el manuscrit amb múltiples dibuixos. Tres anys més tard, el llibre apareixia publicat amb les il·lustracions del cèlebre caricaturista Sir John Tenniel i signat amb el nom de ploma de l'autor, Lewis Carroll.

Des de llavors, *Alícia al país de les meravelles* i la seva continuació, *A través del mirall*, s'han convertit en dos clàssics absoluts de la literatura occidental. Per la força i la puresa de les seves imatges, carregades de simbolisme. Pel seu joc constant amb el llenguatge, que posa en evidència fins a quin punt és arbitrari i artificial l'ordre amb què volem dominar, a través de les paraules, l'experiència múltiple i caòtica de la vida. Per la seva relació inquietant amb la infància, tenyida d'ambigüitats (és realment un llibre per a nens?) I en definitiva, per com aconsegueix conjurar una mirada fascinada sobre el món subvertint tots els valors establerts. *Alícia* és, sobretot, una manera d'obrir els ulls davant de la vida. I alhora, una manera de tancar-los: tancar els ulls i mirar endins.

És impossible donar un sentit unívoc al viatge d'Alícia. *Alícia* s'ha convertit en un model, un patró, un arquetip: endinsar-se en *Alícia* és com navegar en una mitologia contemporània, a la recerca del seu significat profund. Artistes, crítics literaris, lingüistes, científics, matemàtics, lògics, psicoanalistes i filòsofs de les més diverses escoles han observat amb lupa cadascuna de les converses i experiències d'*Alícia*, i les han convertit en argument de la seva visió particular el món. En tot cas, *Alícia* és un viatge iniciàtic. Un viatge que s'encén a partir del desig, de la curiositat, de la temptació. I que implica necessàriament perdre's, caure, enfonsar-se en l'obscuritat total, en el llenguatge enlluernador dels somnis on aparentment res no té sentit. Però enmig de la foscor apareixen, soterrades, revelacions que només poden intuir-se en una visió alliberada, on totes les identitats es fonen i es recomponen.

Alícia s'enfronta a un eixam sempre canviant de figures, persones i animals; cadascuna d'elles qüestiona la seva identitat i la tracta d'idiota. (Fins a quin punt estàs disposat a sentir-te idiota? Quantes de les teves certes estàs

disposat a posar en dubte?) Quan viatges, quan et perds, quan estàs sol en un país estranger, tot es posa en dubte. Tot el que et vas trobant és atzarós, inconnex, però tu segueixes un fil implacable, que lliga tot el que va passant, que ho converteix tot en signe: has de trobar el camí de retorn. *Alícia* és la crònica d'un viatge radical. El sentit del viatge només comences a intuir-lo més tard, quan ja tornes a ser a casa. L'autèntica aventura d'un somni és la seva interpretació.

La interpretació d'un somni

Totes les cultures han tingut els seus mètodes d'interpretació dels somnis –a través dels oracles, dels endevins, dels artistes o dels psicoanalistes. Freud va publicar *La interpretació dels somnis* el 1899, obrint les portes del segle XX a una infatigable investigació pel reialme de l'inconscient, personal i col·lectiu. Aquests dies m'he adonat que la posada en escena és també una forma d'interpretació dels somnis. Les imatges, el ritme, els climes, les paraules que es pronuncien, tot està carregat d'una sensació íntima de necessitat que no recau ni en l'acció, ni en la trama, ni en cap sentit explícit. Cada frase pronunciada té el pes d'un enigma; cada trobada amaga una revelació; cada personatge amb qui es troba Alícia és, en certa manera, una esfínx. La potència d'*Alícia* és que el secret d'aquesta esfínx no es revela mai.

De fet, Carroll és considerat un dels grans mestres del *nonsense* (literalment, el 'sense-sentit'). I és cert: si ressegueixes el viatge d'Alícia des de fora, res no té sentit. Tot són "Paraules Aparentment Buides", tal com diu Leopoldo M. Panero. Però si entres endins, *it all makes sense*. Si vas al fons, tot té sentit. La paraula esdevené Plena. Plena per a tu.

L'oracle de Delfos tenia aquesta lema: *Coneix-te a tu mateix*. Sàpigues qui ets. Això s'ho pregunta Alícia a cada moment. Qui sóc? Però és una pregunta sense resposta. Només té la resposta que tu li vulguis donar, ara mateix. Ara i aquí.

La papallona

Alícia al país de les meravelles és un llibre més intuïtiu, més salvatge, dominat pels instints –menjar, beure, créixer, encarar-se als mascles i a les femelles, sobreviure en un món animal. *A l'altra banda del mirall* és una especulació més intel·lectual, marcada per la metàfora de la reflexió i del joc dels escacs, pel conflicte de les dualitats, per l'arbitrarietat del llenguatge. Vistos com un tot, els dos llibres d'Alícia mostren un procés de transformació; l'experiència d'una mort i d'un renaixement; un canvi de pell.

Quantes vegades ens fem grans, a la vida? Quin dia vam deixar de ser nens? Què conservem, encara, de la criatura que vam ser? En quina mesura som encara, essencialment, aquella criatura? En quina mesura l'hem perdut per sempre més?

Roland Barthes ho va dir així: *En el fons, no existeix cap més país que la infància*. Jo no vull mitificar la infància. No sé què és, la infància. Sé què són, per a mi, les imatges que m'acompanyen des que era nena. Però l'experiència de la pròpia edat es transforma cada dia, amb cada estat d'ànim, com el propi cos. A tots ens poden arribar a faltar les paraules, en un moment o altre, davant la tendresa, la diversió, l'exasperació, l'alegria, el desconcert que genera un nen. I a tots ens enlluerna la seva vitalitat.

La vitalitat. Un d'aquests vespres, l'Alba va sentir aquesta frase a la ràdio: *Vital és aquell que busca una sortida*. L'Àlicia sempre busca una sortida. En les situacions més fosques, enmig de qualsevol malson, lluita per la seva vida. Canvia de pell.

Morir per renéixer. Perdre's per trobar-se. Lao Tse ho va dir així: *Allò que el cuc de seda anomena "fi del món", tots els altres ho anomenen "papallona"*.

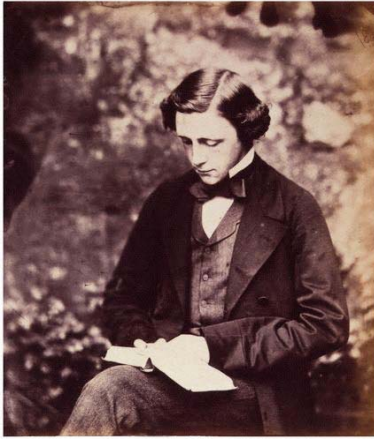
Aquest espectacle és per a la nena que vas ser. I per a la nena que, un dia, tu també seràs.

Carlota Subirós

Lewis Carroll

Daresbury 1832-Guilford 1898

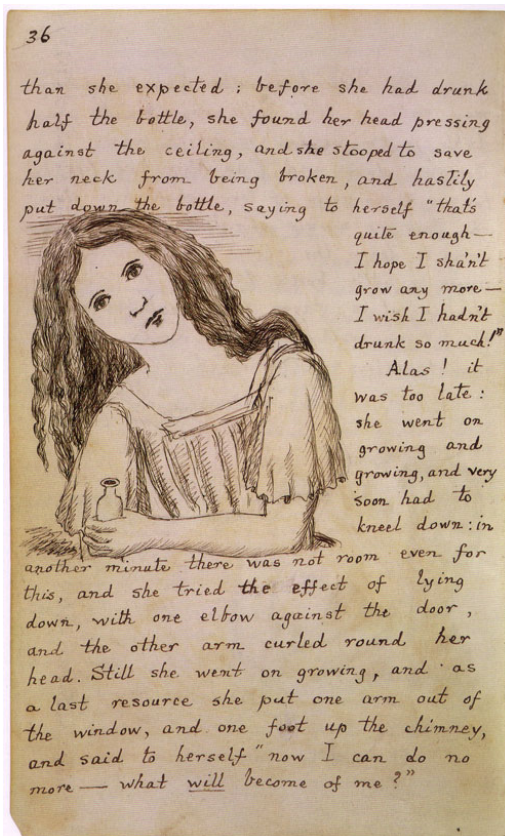
Lewis Carroll és el pseudònim de Charles Lutwidge Dodgson, sacerdot anglicà, lògic, matemàtic, fotògraf i escriptor britànic. Va ser fill del capellà d'una petita parròquia de Daresbury i el tercer d'onze germans. La família de Dogson formava part de la conservadora High Church anglicana, i es va dedicar en bona part o a l'exèrcit o a l'església. Carroll inicia la seva formació a casa amb lectures precoces. Estudia a la Rugby School i posteriorment entra a la Universitat d'Oxford, on demostra i desenvolupa la seva gran capacitat intel·lectual, reconeguda pel professorat. Tot i així, la seva carrera acadèmica oscil·la entre els èxits i una tendència constant a la dispersió. Va perdre una beca per mandra, però va aconseguir una plaça de professor de matemàtiques al Christ Church College, on s'hi va estar vint-i-sis anys. El 1861 va ser ordenat diaca, però mai no va arribar a convertir-se en sacerdot.

El 1856, Carroll va descobrir la fotografia com a una nova forma d'art, primer de la mà del seu oncle Skeffington Lutwidge i, més tard, del seu amic d'Oxford Reginald Southey i del pioner de l'art fotogràfic Oscar Gustav Rejlander, i la va convertir en expressió de la seva personal filosofia interior: la divinitat de la bellesa, un estat de perfecció moral, estètica o física. A través de la fotografia, Carroll va intentar combinar els ideals de llibertat i bellesa amb la innocència edènica, en la qual el cos humà i el contacte físic podien ser gaudits sense sentiment de culpa. Més endavant, aquesta visió es va transformar en la persecució de la bellesa com a estat de gràcia, un mitjà per recuperar la innocència perduda. Això, juntament amb la seva passió pel teatre, que el va acompanyar tota la seva vida, li va portar problemes amb la moral victoriana, i fins i tot amb els principis anglicans de la seva pròpia família. Les fotografies i esbossos de Carroll van fer suposar que tenia tendències pedòfiles. De fet, de la seva obra conservada (es calcula que és només un terç del total), més de la meitat està dedicada al retrat de nenes, tot i que va cultivar també el paisatgisme i l'estudi anatòmic. Gràcies a la fotografia també va accedir a cercles socials elevats. Quan va aconseguir un estudi propi, va fer diversos retrats de personatges rellevants com ara John Everett Millais, Ellen Terry, Dante Gabriel Rossetti, Julia Margaret Cameron. Vint-i-quatre anys després, el 1880, Carroll va deixar de sobte la fotografia, amb un llegat que va ser reivindicat pels fotògrafs del pictorialisme i pel Grup de Bloomsbury.

Actualment, se'l considera un dels fotògrafs victorians més importants, i, segurament, el més influent en la fotografia artística contemporània.

El 1856 és també l'any que va publicar la seva primera obra com a Lewis Carroll: un impredecible poemeta romàntic, *Solitude*, que va aparèixer a *The Train*. El pseudònim provenia de la llatinització del seu nom i del cognom de la seva mare, Charles Lutwidge. Lutwidge va ser llatinitzat com a *Ludovicus*, i Charles, com a *Carolus*, que va tornar a l'anglès com a Lewis Carroll. Carroll ja escrivia poesia i contes que enviava a revistes, amb un èxit discret. Entre el 1854 i el 1856 la seva obra va aparèixer a les publicacions d'àmbit nacional *The Comic Times* i *The Train*, i en revistes de menor difusió com la *Whitby Gazette* i l'*Oxford Critic*. La major part d'aquests escrits són humorístics i, de vegades, satírics. Amb tot, molt abans de crear *Alícia al país de les meravelles*, ja buscava idees de contes per a nens que li poguessin generar ingressos: “*Un llibre de Nadal que podria vendre's bé... Instruccions pràctiques per construir titelles i un teatre*”.

També aquell mateix any va arribar a Christ Church un dou degà, Henry Liddell, casat i amb deu criatures. Carroll va establir una gran amistat amb la mare i especialment amb tres de les nenes, Lorina, Alice i Edith, que solia endur-se de picnic al riu, a Godstow o Nuneham.

Segons sembla, en una d'aquestes excursions, (segons els seus diaris, el 4 de juliol de 1862) Carroll va inventar l'argument d'Alícia, el que més endavant havia de ser el seu primer i màxim èxit comercial. Després de l'excursió, Alice li va demanar que escrivís la història: Carroll va passar una nit fent-ne el manuscrit titulat *Alice's Adventures Under Ground*, il·lustrat amb dibuixos del propi autor, i li va regalar a l'Alice Liddell el Nadal següent. Finalment, el 1865 va ser publicat com a *Alice's Adventures in Wonderland*, amb il·lustracions de Sir John Tenniel. L'èxit del llibre va comportar una segona part, *Through the Looking-Glass and what Alice Found There*). Posteriorment, el 1876 Carroll va publicar el seu gran poema paròdic *The*

Hunting of the Snark, i els dos volums de la seva última obra, *Silvia & Bruno*, el 1889 i el 1893 respectivament.

Carroll també va publicar articles i llibres de tema matemàtic. És especialment reconegut per *Symbolic Logic*, que va aparèixer en dues parts, l'una el 1896 i l'altra, pòstumament, el 1977 gràcies a la troballa del manuscrit per part de W. W. Bartley. L'obra conté les pistes del bastiment lògic del 'país de les meravelles'. Amb *The Game of Logic*, Carroll no fa més que seguir el pensament de C. S. Pierce, que considerava que la lògica s'havia d'ensenyar als nens ja a l'escola. Carroll va dissenyar trencaclosques per entrenar la gent en els raonaments sistemàtics, en els quals la feina del lector és fer servir un seguit d'implícacions per arribar a una conclusió inevitable.

més informació:

<http://lewiscarrollsociety.org.uk/>

<http://www.victorianweb.org/authors/carroll/index.html>

<http://www.lewiscarroll.org/>

<http://www.hrc.utexas.edu/exhibitions/web/carroll/>

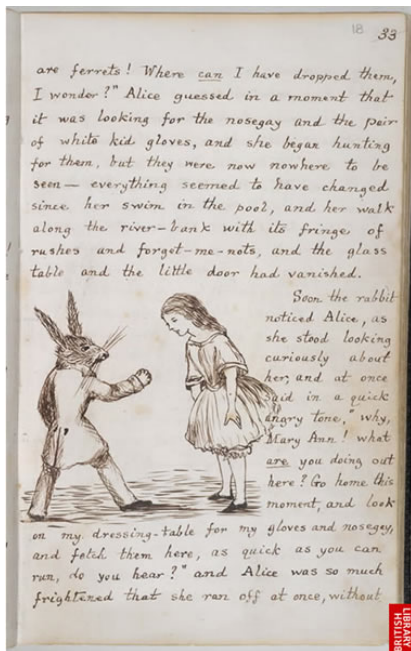
<http://www.gutenberg.org/browse/authors/c#a7>

<http://www.bl.uk/onlinegallery/hightours/carroll/>

<http://www.npg.org.uk/collections/search/person.php?search=ss&firstRun=true&sText=carroll&LinkID=mp01321>

Obra de Lewis Carroll

1845 *Useful and Instructive Poetry* publicada el 1954

1848 *The Rectory Magazine* publicada el 1975

1850-1853 *The Rectory Umbrella* publicada amb *Mischmasch* el 1932

1855-1862 *Mischmasch*

1856-1857 *The Train*

1858 *The Fifth Book of Euclid Treated Algebraically*

1860 *A Syllabus of Plane Algebraic Geometry, Systematically Aranged with Formal Definitions, Postulates, and Axioms*

1860 *Notes on the First Two Books of Euclid, Designed for Candidates for Responsions*

1864 *Alice's Adventures Under Ground* publicat el 1886

1865 *Alice's Adventures in Wonderland*

1866 *Condensation of Determinants, Being a New and Brief Method for Computing their Arithmetic Values*

1867 *Russian Journal* publicat en privat el 1928 i comercialitzat el 1935

1867 *An Elementary Treatise on Determinants amb Application to Simultaneous Linear Equations and Algebraic Geometry*

1867 *Bruno's Revenge* publicat el 1924

1868 *The Fifth Book of Euclid Treated Algebraically (Relates to Commensurable Magnitudes)*

1869 *Phantasmagoria and Other Poems*

1872 *Through the Looking-Glass i What Alice Found There*

1873 *The Enunciations of Euclid I-VI amb Questions on the Definitions, Postulates, Axioms, &c.*

1873 *The Vision of the Three T's*

1876 *The Hunting of the Snark*

- 1879 *Euclid and His Modern Rivals*
1882 *Euclid, Books I, II*
1883 *Rhyme? i Reason?*
1885 *Supplement to Euclid and His Modern Rivals*
1885 *A Tangled Tale*
1886 *The Game of Logic* publicat en privat. Edició comercial el 1887
1886 *Alice's Adventures Under Ground*
1889 *The Nursery Alice*
1889 *Sylvie and Bruno*
1893 *Sylvie and Bruno Concluded*
1896 *Symbolic Logic, Part I*
1898 *Three Sunsets and Other Poems*
-

publicacions pòstumes

- 1907 *Feeding the Mind*
1932 *For the Train*
1932 *The Rectory Umbrella and Mischmasch*
1935 *The Russian Journal i Other Selections from the Works*
1954 *Useful and Instructive Poetry*
1975 *The Rectory Magazine*
1977 *The Wasp in a Wig i Symbolic Logic, Part II*

bibliografia seleccionada

- Carroll, Lewis:** *Cartas a niñas*. Plaza y Janés.
Diario de un viaje a Rusia. Ediciones Nocturna.
El día de asueto de un fotógrafo. Ediciones de Intervención Cultural.
Matemática demente. Tusquets.
Fantasmagoría. Alba Editorial.
Programes artístics del Teatre Lliure: Alícia.
Alice's Adventure in Wonderland and Through the Looking Glass. Everyman's.
Alícia al país de les meravelles. Edicions Labutxaca.
Alicia en el país de las maravillas. Alicia a través del espejo. Ediciones Cátedra.

Carlota Subirós

Barcelona, 1974

Directora d'escena, membre de l'Equip de Direcció Artística del Teatre Lliure. Premi Extraordinari de l'Institut del Teatre 1997, llicenciada en filologia italiana i Premi d'Honor de la Universitat de Barcelona 2001. Entre les seves últimes direccions destaquen *Jugar amb un tigre*, de Doris Lessing; *Après moi, le déluge*, de Lluïsa Cunillé; *L'home de la flor a la boca*, de Luigi Pirandello. També ha portat a escena *King, Otel·lo, Els estiuejants, Nel mezzo del cammin di nostra vita, Amor Fe Esperança i Marie i Bruce*. També ha traduït *Bash: Latterday Plays (Excés. Escenes dels darrers dies)* de Neil LaBute; *Enrico IV (Enric IV)* de Luigi Pirandello; *A Life in the Theatre (Una vida al teatre)* de David Mamet; *Knives in Hens (Ganivets a les gallines)* de David Harrower, i *The Criptogram (El criptograma)* de David Mamet. També ha treballat com a ajudanta de direcció amb Joan Ollé, Ariel Garcia Valdés, Franco di Francescantonio i Lluís Homar.

els intèrprets

Ferran Carvajal

Compta amb una completa formació en interpretació i moviment que abasta des de la *commedia dell'arte* a la dansa contemporània passant pel ioga, el cant i el *xikung*. Destaca la seva participació en diversos workshops amb Àngels Margarit i amb Lloyd Newson, de la companyia DV8 Physical Theatre. Com a actor, ha treballat en cinema sota les ordres de directors tan destacats com Josep M. Forn (*El coronel Macià*) o Frederic Amat (*Viaje a la Luna*), i en televisió ha participat al les sèries *Génesis (en la mente del asesino)*, *Hospital Central*, *El cor de la ciutat* i *Nissaga, l'herència*. En teatre, des del 2000 ha participat a *Paradise*, de la Cia. General Elèctrica d'Espectacles; *Desvínculos*, de La Vuelta Teatro; *Unes polaroids explícites*, de Mark Ravenhill i *Romeo y Julieta*, de W. Shakespeare, dir. Josep M. Mestres; *Calígula*, d'Albert Camus, dir. Ramon Simó; *El beso de la mujer araña*, dir. Manuel Dueso i *Who is p?*, dir. David Selvas, dins el cicle d'Assaigs Oberts del Lliure. El 2007 va formar part del repartiment de *2666*, de R. Bolaño, dir. Àlex Rigola, amb qui havia treballat ja a *Juli Cèsar*, de W. Shakespeare; *Cancionero de Palacio*; *Santa Joana dels escorxadors*, de B. Brecht i *L'holandès errant*, de Richard Wagner. Un dels seus últims espectacles ha estat *Antílops*, d'H. Mankell, dir. Magda Puyo. Ha dirigit i coreografiat diversos espectacles, com *Desideratum*, *Backlott Sessions* i *Vesalii Icones*, i ha treballat com a ballarí a *Atlàntida*, de La Fura dels Baus; *Nº 2; Tèrbola*, de la Cia. Mudances, i també a *Vesalii Icones*. Amb Carlota Subirós va participar en l'equip de gira d'*Otel·lo*, de W. Shakespeare.

Cristina Cervià

Des de 1990 que trepitja l'escenari professionalment. Ha treballat en cinema i televisió, ha fet d'ajudant de direcció de la companyia de dansa Mal Pelo i ha dirigit ella mateixa visites teatralitzades, espectacles de poesia i espectacles teatrals, d'entre els quals destaquen *Sota el bosc lacti*, *A pas de poetes*, *A pas de Rosalía de Castro*; *La casa del darrere (el diari d'Anna Frank)*, amb la cia. La Mentidera; *Cos de dona* i *El lloc de l'Home feliç*, amb la cia. Produccions de Ferro. Com a actriu teatral ha treballat amb Konrad Zschiedrich, Quim i Xicu Masó, Carles Alfaro, Adrià Puntí, Ferran Madico o Jordi Vilà, entre d'altres. Darrerament ha col·laborat a *Cuina selecta*, de J. M. Fonalleras, dir. J. Coromina i J. Sanmartí; *Miniatures violentes*, un text propi dirigit per Victòria Szpunberg; *Lúcid*, de Rafael Spregelburd; *Bondat*, de M. Redhill, dir. Pere Puig; *Petó públic*, de la cia. La Mentidera, dir. Rosa Maria Sardà, i a *Un roure*, de T. Crouch. El 2009 ha participat a *Molts records per a Ivanov*, de Pep Tosar i Albert Tola, i a *Alaska i altres deserts*, de H. Pinter, dir. Xicu Masó.

Babou Cham

Desembarca als escenaris catalans el 2002 sota la direcció de Sergi Belbel a *Moll Oest*, de B-M. Koltès. Des de llavors ha treballat com a actor a *Lear*, d'E. Bond i *El retorn al desert*, de B-M. Koltès, dir. Carme Portaceli, i *Atemptats contra la seva vida*, de M. Crimp, dir. Juan Carlos Martel. El 2006 va participar a *Rosencrantz i Guildenstern són morts*, de T. Stoppard, i *Antígona*, de Sòfocles, dir. Oriol Broggi, i a *El cor d'un boxejador*, de L. Hübner, dir. Brigitte Luik. Els seus últims espectacles han estat *El rei Lear*, de W. Shakespeare i *El cercle de guix caucasià*, de B. Brecht, dirigits també per Broggi, i *Terra Baixa*, d'À. Guimerà, dir. Hasko Weber.

Jordi Collet

Actor i músic. Llicenciat en Art Dramàtic per l'Institut del Teatre de Barcelona el 1995. Com a actor de teatre, des de l'any 2000 –any en què comença la seva activitat també com a creador d'espais sonors per a espectacles teatral– ha treballat sota la direcció de Lluís Homar (*Hamlet*), Àlex Rigola (*Titus Andrònic*, *Ubú rei*), Xavier Albertí (*El gat negre*, *Más extraño que el paraíso*, *Troilus i Cressida*, *Traïció*, *Vianants*), Franco di Francescantonio (*Libera me*), Lurdes Barba (*Barcelona mapa d'ombres*, *Occisió*), Caterina Sagna (*Heil Tanz!*) i Carlota Subirós (*Amor, fe, esperança*). El 2005 va estar al Lliure amb *ppp*, de Lluïsa Cunillé i Xavier Albertí, amb qui va treballar posteriorment també a *Tennessee* (2006) i a *La corte del faraón* (2008). Entre els seus últims espectacles destaca *Homebody Kabul*, de T. Kushner, dir. Mario Gas (2007). Ha treballat també a la televisió (*Secrets de família* i *Estació d'enllaç*) i al cinema, amb Agustí Vila (*Un banco en el parque*), Miquel García (*Todo me pasa a mí*) o David Pujol (*La Bíblia negra*), entre d'altres.

Mia Esteve

Inicia la seva carrera teatral el 1998 sota la direcció de Roger Bernat a *Interior d'una rentadora* i *Àlbum* (1998). Des de llavors ha format part del repartiment de diversos espectacles d'aquest director: *Una joventut europea* (1999), *Trilogia 70* (2001) i *Bones intencions* (2003). Des del 2000 ha treballat amb Mario Gas (*El criat*), Ferran Madico (*Taurons*), Carme Portaceli (*Solness, el constructor*), Mario Gas (*Lulú, La mare coratge i els seus fills*), Ramon Simó (*11 de setembre. Les troianes*) i María Ruiz (*La serrana de la vera*). El 2005 va treballar amb sota la direcció de Lurdes Barba a *Occisió*, de Lluïsa Cunillé, que es va poder veure a l'Espai Lliure, i també a *El vostre gust*, de W. Shakespeare, dir. Xicu Masó. Ha treballat també amb La Fura dels Baus i ha participat en diverses sèries de televisió com *Dinamita*, d'El Tricicle. Darrerament ha participat en *Sex'n drugs'n Johan Cruyff*, de J. J. Julien (2007) i en *JULIA SMELLS like teen spirit*, de J. Casanovas (GREC'09), que es va poder veure a l'Espai Lliure. El 2006 ja va

treballar amb Carlota Subirós a *Els estiuejants*, de M. Gorki, a la Sala Fabià Puigserver.

Gustavo Lesgart

És coreògraf, ballarí i professor de dansa contemporània. Format en tècniques de New Dance i Improvisació per Europa i els Estats Units amb David Zambrano, Kirstie Simson o Jeremy Nelson, les seves coreografies s'han presentat a festivals de Amèrica Llatina i d'Europa, i les han produït, entre d'altres, el Tanz-Fest Berlin, el Festival Internacional de Teatro de Buenos Aires, el Centro Cultural Recoleta Buenos Aires, la Fundación Antorchas, el Musikkteatrett Trondheim, o l'Àngels Margarit/Cía. Mudances. va rebre una beca de l'European Cultural Commission per fer estudis de postgrau en tècniques de New Dance a P.A.R.T.S./Bèlgica sota la direcció d'Anne Teresa de Keersmaeker (*ROSAS*). També ha impartit tallers de dansa contemporània i improvisació als Estats Units, Espanya, Noruega, Bèlgica, Argentina, Chile, Paraguai i Brasil. El 2009 rep el Premi Konex d'Argentina a la seva tasca coreogràfica.

Jordi Oriol

És llicenciat en Direcció Escènica i Dramatúrgia per l'Institut del Teatre (Premi Extraordinari de l'Institut del Teatre 2007). Ha rebut formació com a actor a l'escola de teatre Nancy Tuñón i al Col·legi de Teatre de Barcelona i com a músic a l'Arc, a l'Aula de Música Moderna i al Taller de Músics (saxo tenor i clarinet). Ha escrit diverses peces de teatre i textos radiofònics, i ha dirigit espectacles propis i d'altres autors. El seu darrer espectacle *Prometeu no res*, s'ha estrenat al Festival Temporada Alta 2009, creat, dirigit i interpretat conjuntament amb Diego Anido i Silvia Delagneau. Com a músic ha format part de quartets de cambra, quartets i *big bands* de jazz, bandes de funky i música disco, i en formacions pròpies. És professor d'interpretació poètica al CaixaForum de Barcelona. Va ser membre fundador de l'associació AREAtangent, i ara n'és de l'associació artística Indi Gest. Com a actor, ha treballat recentment en *Ara estem d'acord estem d'acord* (Assaigs Oberts 2008); *La caiguda d'Amlet*, dir. Xavier Albertí (2007), i *Mil tristos tigres*, dir. Àlex Serrano, que es va endur el premi a l'obra més innovadora del Festival Internacional de Teatre de Huesca 2006. Ha treballat també en cinema, sota la direcció de Ventura Pons i Jesús Garay, i a les sèries de televisió *Zoo*, *De moda*, *Majoria absoluta* o *Setze dobles*, entre d'altres. Amb Carlota Subirós ha treballat a *L'home de la flor a la boca*, de L. Pirandello (2008).

Alba Pujol

Actriu llicenciada a l'Institut del Teatre de la Diputació de Barcelona el 2006 en l'especialitat d'interpretació. En la seva curta carrera s'hi compten els següents muntatges destacats: *Nausica* (2006), de Joan Maragall, dir. Hermann Bonnin, i

Autorretrat III (2006), text i direcció de Martí Torras, *Verges i Gossos* (2007), text i direcció d'Albert Roig. Ha interpretat Desdèmona a la gira d'*Otel·lo*, de W. Shakespeare, dir. Carlota Subirós, amb qui recentment ha repetit experiència a *Rodoreda. Un retrat imaginari*. La temporada passada va formar part del repartiment de *2666*, de R. Bolaño, dir. Àlex Rigola, i aquest any ha treballat també a la seva versió de *Rock'n'Roll*, de Tom Stoppard.

Xavier Ripoll

Llicenciat en interpretació per l'Institut del Teatre de la Diputació de Barcelona, on obté el Premi Extraordinari del curs 97-98. Ha fet diversos cursos d'especialització amb Theodoros Therzopoulos, Alla Demidova i Caterine Magiss, entre d'altres. Des del 1994, ha treballat amb Calixto Bieito, Ferran Madico, Xicu Masó i Herman Bonnín. Ha participat en *Titus Andrònic* i *Juli Cèsar*, de W. Shakespeare, dir. Àlex Rigola (2001 i 2003); *Diktat*, d'Enzo Cormann; *Dimonis*, de Lars Norén, i *La música segona*, de M. Duras, totes tres dirigides per Lurdes Barba; *La finestra tancada*, d'Agustí Vila, dir. Carme Portaceli; *Michael Kohlhaas*, de H. v. Kleist, dir. Roberto Romei; *Passat el riu*, de J. DiPietro i *El rei Lear*, de W. Shakespeare, dir. Oriol Broggi, i *Pensaments escrits al caure les fulles*, d'A. Khan-Din, dir. Jordi Prat i Coll. El seu últim espectacle ha estat *Present vulnerable*, a partir de textos de Feliu Formosa, dir. A. Corchero i R. Muñoz. amb Carlota Subirós va col·laborar el 2005 amb *Amor, fe, esperança*, d'Ödön Von Horváth, i el 2006 a *Els estiuejants*, de M. Gorki.

Anna Roblas

És coreògrafa i pedagoga de la dansa. Va ser la primera llicenciada de Coreografia i Tècniques de la Interpretació de l'Institut del Teatre de Barcelona. Ha treballat amb companyies com Lanònima Imperial, Sol Picó, Rami Levi o Carol Dillely, entre d'altres. El 2004 va participar al muntatge de *Santa Joana dels escorxadors*, de B. Brecht, dir. Àlex Rigola, i l'any següent a *Ricard 3r.*, de W. Shakespeare. El 2007 va dirigir i interpretar el seu primer espectacle de dansa, la coreografia *Choque #1*, dins el cicle Radicals Lliure.

Lluís Soler

Debuta com a actor el 1990 amb *Fi de partida*, de S. Beckett, sota la direcció de Jordi Mesalles, un muntatge amb el qual va rebre el premi de la Crítica de Barcelona a l'actor revelació, i des de llavors ha treballat gairebé ininterrompudament, tant en teatre com en cinema i televisió. Ha estat sota les ordres, entre d'altres, de Boris Rotenstein, Manuel Carlos Lillo, Calixto Bieito, Domènec Reixach, Francesc Nel·lo, Frederic Roda, Pavel Khomsky, Joan Anguera, Mario Gas, Anna Lizaran, Helena Pimenta, Magda Puyo o Joan Castells. Amb *L'avar*, de Molière, dir. Sergi Belbel, el 1996 va obtenir els premis de la Crítica

de Barcelona i Butaca al millor actor. L'any 2000 forma part del repartiment de *Suite*, de C. Batlle, dir. Toni Casares; *La dona incompleta*, de D. Plana, dir. Sergi Belbel, i *Tartuf*, de Molière, dir. Oriol Broggi. El 2002 obté el premi Butaca al millor actor de repartiment per *Dissabte, diumenge i dilluns*, d'E. de Filippo, dirigit també per Belbel. Els últims anys ha col·laborat també amb Angel Alonso, Antonio Calvo i Hermann Bonnin. El 2008 va participar a *Light*, de Pau Miró, i a *Sonata a Kreutzer*, de Quim Lecina. El 2009 ha protagonitzat *L'inspector*, de N. Gogol, dir. Sergi Belbel; *L'habitació de Verònica*, d'I. Levin, dir. Hèctor Claramunt i *...ens hi ha portat la paraula Vinyoli*, dir. Antonio Calvo, i ha tornat a participar al serial televisiu *El cor de la ciutat*. Amb Carlota Subirós va col·laborar el 2008 a *L'home de la flor a la boca*, de L. Pirandello, un treball pel qual va rebre un cop més el premi d'interpretació masculina de la Crítica de Barcelona.

Àlvar Triay

Llicenciat en Interpretació per l'Institut del teatre i en Comunicació Audiovisual per la UAB, s'ha format també en dansa-teatre amb Mercè Boronat, en entrenament actoral amb Javier Daulte i Juan Carlos Corazza i tècnica Meisner amb Javier Galitó-Cava. El 2004 debuta professionalment sota la direcció de Xavier Pujolràs a *The Backroom*, d'A. Pagan. des de llavors ha treballat amb Rafel Duran (*Medea-Medea*, *Panorama des del pont*), Konrad Zschiedrich (*Molt soroll per no res*), Frederic Roda (*Terra Baixa*), Mercè Vila (*Push-up 1-3*, *Mort de ritual per a Electra*, *Paradise Band*), i Cristina Cervià (*Konstantynos Kavafis*). Darrerament ha col·laborat a *El coronel ocell*, de H. Boitxev, dir. Martí Torres; a *MASCLETÀ*, amb T. Nieto, R. Montlló i S. Asencio, i a *Call Center*, de Marc Agelet. Ha treballat també en diversos serials televisius, com *Majoria absoluta*, *El cor de la ciutat*, *Càsting*, *Porca Misèria*, i al telefilm *Ull per ull*, de Mar Targarona. En cinema, ha treballat amb Carlos Balbuena (*Detalles sórdidos*) i amb Pere Portabella (*El silenci abans de Bach*).

teatre lliure

ALÍCIA
UN VIATGE AL PAÍS
DE LES MERAVELLES

a partir de **LEWIS CARROLL**

dramatúrgia i direcció **CARLOTA SUBIRÓS**

5 A 29 NOVEMBRE

certificat concertada arts

mitjans de comunicació

venta d'entrades

